

Arrest

nr. 134 641 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 januari 2010 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 22 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 14 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 15 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Zakho in Noord-Irak. Naar aanleiding van een stammenconflict, veroorzaakt door uw oudere broer in 1998 zou u samen met de rest van uw familie uit Irak zijn gevlucht in 2002. In Turkije zou u van de rest van uw familie gescheiden zijn, toen men u met een vrachtwagen richting Nederland stuurde. Sindsdien zou u helemaal niets meer hebben vernomen van uw familie. U zou in Nederland achtereenvolgens in 2004, in 2006 en in 2008 een asielaanvraag hebben ingediend. U zou telkens weigeringsbeslissingen hebben ontvangen. U zou gedurende lange tijd in een gesloten centrum hebben moeten verblijven in Nederland met het oog op een repatriëring. Omdat dit laatste niet kon doorgaan, zou men u in vrijheid hebben gesteld, waarna u naar België reisde om alhier op 14 januari 2010 een eerste asielaanvraag in te dienen. Op 8 juli 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een technische weigering omdat u binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproeping om u op 3 maart 2010 aan te bieden. U keerde niet terug naar Irak.

Op 6 juni 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die waarvoor u een asielaanvraag indiende in Nederland, namelijk een stammenconflict dat door uw broer werd veroorzaakt. U lichtte op het CGVS toe dat dit stammenconflict wellicht iets te maken had met een vrouw die uw broer zou hebben gekend. U legde twee documenten voor ter staving van uw asielrelaas: een attest van de 'muqtar' en een attest van de lokale Chaldeeuwse Kerk (blijkt na vertaling). Op 29 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In uw verzoekschrift legde u nog een attest van de Chaldeeuwse Kerk neer dat stelt dat uw vader vermoord werd, nog attesten van de wijkverantwoordelijke en een stuk uit Nederland, "Rapport van Nader gehoor" waaruit blijkt dat uw binnenkomst dateert van 2002. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 29 januari 2014. U keerde niet terug naar Irak en bleef op Belgisch grondgebied.

Op 18 april 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U beriep zich op de asielmotieven uit uw eerste aanvraag en diende twee nieuwe documenten in, met name uw Iraakse paspoort waarmee u uw identiteit en afkomst wil bewijzen en een afschrift van de overlijdensakte van uw vader (dd. 03/08/2003). U verklaart dat in het afschrift vermeld staat dat uw vader overleed als gevolg van een bloedklonter, hartstilstand en verhoogde bloeddruk. In realiteit werd uw vader doodgeschoten door een rivaliserende familie. De overheid vermeed volgens u de juiste doodsoorzaak te schrijven om familievetes te vermijden en om de reputatie van de Koerdische gebieden te vrijwaren. Tijdens uw vorige asielprocedure had u een schriftelijk bewijs neergelegd van de burgemeester van jullie wijk waarin de omstandigheden van de dood van uw vader gedetailleerd beschreven werden. Inzake uw foute geboorteplaats en -datum, verklaarde u dat u deze niet uit het hoofd kende, niet over identiteitsdocumenten beschikte en uw verjaardag niet vierde. U heeft verder geen nieuws vernomen over uw problemen omdat u sinds 2002 geen contact meer had met uw familie. De burgemeester van jullie wijk in Irak bevestigde dat u niet kan terugkeren. U stelde dat familievetes in Irak niet opgelost worden en levenslang blijven duren. U vreesde gedood te worden door een rivaliserende familie waarvan u de naam niet kent. Het paspoort diende u in omdat voordien uw aanvraag telkens afgewezen werd. U was het een maand voordien persoonlijk gaan afhalen op de Iraakse ambassade in Parijs. Op 7 mei 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van uw asielaanvraag. U keerde niet terug naar Irak.

Op 22 september 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U beroept zich op de huidige veiligheidssituatie in Irak en verklaart dat die een terugkeer onmogelijk maakt. Volgens u ziet iedereen wat er momenteel in Irak gebeurt. U verwijst dan ook naar de beelden van moorden en onthoofdingen die u via televisie en internet bereiken. Verder brengt u uw oorspronkelijke asielmotieven ter sprake ook al heeft u geen nieuwe elementen in dit verband voor te leggen. Tot slot legt u nogmaals uw Iraaks paspoort voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken

hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u Irak in 2002 diende te verlaten als gevolg van een stammenconflict, veroorzaakt door uw broer.

In het kader van de niet in overwegingname van uw vorige asielaanvraag stelde het Commissariaat-generaal reeds het volgende:

“De asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet werden reeds beoordeeld op 27 september 2013. In deze weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd door het CGVS vastgesteld dat uw asielmotieven reeds drie maal behandeld werden door de Nederlandse asielinstanties en dat u telkens weigeringsbeslissingen ontvangen hebt. U meende dat deze weigeringen te wijten waren aan het feit dat u geen bewijzen kon voorleggen maar de bewijzen die u alsnog indiende tijdens uw tweede asielaanvraag in België konden allerm minst overtuigen. Het betrof twee kopieën die u zou verkregen hebben van iemand die u in een gesloten centrum in Nederland had leren kennen en die teruggekeerd was naar Noord-Irak. U wist echter niet wat er precies in deze documenten vermeld stonden. Ondanks het feit dat u niet kan lezen, mocht er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u stappen zou ondernomen hebben om in kennis gesteld te worden van de inhoud van de documenten. Dat u dit nagelaten heeft, ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien bleek uit de vertaling van de documenten dat er geen concrete informatie gegeven werd over de aard van het probleem dat u en uw familie aangezet zou hebben om Irak te ontvluchten. Er wordt enkel in vermeld dat er sinds 1998 een stammenconflict was ontstaan en dat jullie als gevolg daarvan gevlucht waren. In dit verband diende er nog opgemerkt te worden dat u zelf verklaard had in 2002 gevlucht te zijn en niet in 1998. U kon niet bevestigen of het incident dat aan de basis lag van jullie problemen in 1998 plaatsvond en wist enkel dat het lang geleden was. Deze vage verklaringen konden allerm minst overtuigen. Bovendien werden beide stukken opgesteld in 2008 en de vraag drong zich op waarom u er dan niet in geslaagd was deze stukken in Nederland voor te leggen waar u nog tot 2010 verbleef. De stukken bleken evenmin originelen zodat de authenticiteit noch de herkomst ervan nagegaan konden worden. In de documenten die tien jaar na het ontstaan van het probleem opgesteld werden, is er geen enkele verwijzing naar de actuele stand van zaken. Vervolgens werd opgemerkt dat al uw verklaringen omtrent uw probleem in Irak bijzonder vaag zijn: in eerste instantie dat jullie vijanden hadden, vervolgens dat uw oudere broer een probleem veroorzaakt had, u voegde eraan toe dat ze iets met een vrouw te maken hadden en tenslotte vermoedde u dat een vrouw vermoord was omdat ze betrapt was met uw broer. U verklaarde nog een kind geweest te zijn in de tijd dat het probleem ontstaan was en over het algemeen aan het werk was buiten op straat. Er werd geconcludeerd dat ook al was u op het moment van de feiten maar een adolescent van 16 of 17 jaar oud, u over dit conflict achteraf nog moet hebben gepraat met uw familie en bijzonderheden moet vernomen hebben. Zeker wanneer u stelt dat het probleem actueel blijft en dat u telkenmale een nieuwe asielaanvraag indient omwille van deze feiten. Dat u zich over de concrete zaak niet verder heeft bevraagd doet in ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van dit beweerde vluchtmotief. Vervolgens liet u optekenen dat uw vader als gevolg van het probleem van uw broer door de Iraakse autoriteiten gearresteerd werd. U weet echter niet door welke instantie noch of hij veroordeeld werd noch of hij al dan niet gedetineerd werd. Dat de persoon die erin geslaagd zou zijn documenten omtrent uw problemen te laten opstellen en u te laten bezorgen, geen actuele informatie had kunnen bekomen, in het bijzonder over wat er met uw vader gebeurd zou zijn, is onbegrijpelijk. Voorts was het weinig geloofwaardig dat u er niet aan gedacht heeft iemand uit uw geboortestad te contacteren. Uw uitleg dat uw vijanden uw verblijfplaats dan zouden te weten komen kon niet overtuigen aangezien u niet eens uw problemen in detail kon toelichten, laat staan dat u zou weten wie uw concrete vijanden zijn. Tenslotte werd opgemerkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden omtrent uw geboortedatum en geboorteplaats. U gaf toe dat het verschil tussen de opgegeven plaatsen “Mosul” en “Zakho” zo groot was dat het niet kon toegeschreven worden aan een vertaalfout vanwege de tolk en stak het op het koude winterweer. Het vermoeden rees dat u doelbewust deze verkeerde gegeven opgaf opdat u als asielzoeker uit Centraal-Irak toen in aanmerking had kunnen komen voor het statuut van subsidiaire bescherming.

De RvV stelde in haar arrest van 29 januari 2014 dat uw houding en gedragingen een frappante inbreuk vormden op de op u rustende medewerkingsplicht in het kader van de behandeling van uw asielaanvraag en onverenigbaar waren met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Het feit dat uw asielmotieven tot drie maal toe behandeld werden door de Nederlandse asielinstanties telkens met negatief gevolg, roept bij voorbaat twijfels op over de geloofwaardigheid van uw relaas. U had in eerste instantie moedwillig uw verblijf en asielaanvragen in Nederland verzwegen en pas na confrontatie met het Eurodac-verslag toegegeven eerder asiel in Nederland aangevraagd te hebben. Bovendien trachtte u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden door een andere geboortedatum en geboorteplaats op te geven. U erkende intentioneel bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd om te vermijden naar Nederland gerepatriëerd te worden. Uw eerste asielaanvraag

in België werd beëindigd omdat u op vrijwillige wijze verzaakt had aan de bescherming waarom u had verzocht bij de Belgische autoriteiten. Blijkens de gang van zaken heeft u dit doelbewust gedaan om te vermijden dat de Nederlandse autoriteiten uw asielaanvraag zouden overnemen. Bovendien heeft u bijna drie jaren gewacht alvorens een nieuwe asielaanvraag in te dienen in België. Deze handelwijze getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde. De ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vrees werd verder ondermijnd doordat u hoegenaamd niet bleek te weten wat er in de documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde vermeld stond. Een dermate verregaand gebrek aan interesse valt niet te rijmen met uw beweerde vrees. Uw verklaringen omtrent uw beweerde problemen bleken verder zo vaag dat u er geen details over kon verstrekken en niet zeker bleek te zijn over de weinige gegevens die uw verstreekte. U bevestigde uw lacunaire verklaringen en verwees naar uw jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten. Hiermee ging u volledig voorbij aan het gegeven dat kon worden verwacht dat u over de stammentwist achteraf nog moet gepraat hebben met uw familie en bijzonderheden moet vernomen hebben, zeker wanneer u stelde dat het probleem actueel bleef en u omwille van dit probleem telkenmale opnieuw asielaanvragen indiende in Nederland en België. Dat u zich dan ook niet verder bleek te hebben bevraagd aangaande de concrete en onderliggende toedracht van uw problemen deed in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen, temeer daar u zich hierover had kunnen informeren via de persoon die er blijkbaar wel in slaagde om voor u documenten te laten opstellen en deze aan u te laten bezorgen. Dit alles klemde des te meer daar u, ondanks dat u ter staving van uw beweerde stammenconflict bij het verzoekschrift opnieuw documenten voegt die u via een contact vanuit Noord-Irak zou bekomen hebben, andermaal niet de minste bijkomende informatie verstrekt omtrent de ware toedracht van het stammenconflict ingevolge waarvan u beweert niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin. De neergelegde stukken van de Chaldeeuwse kerk en van de wijkverantwoordelijke zijn niet van die aard dat ze de teloorgegangene geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Deze stukken werden slechts vele jaren na de beweerde feiten opgesteld, vertonen een gesolliciteerd karakter en bevestigen slechts in vage en algemene bewoordingen uw problemen zonder dat zij concrete informatie bevatten over uw situatie en problemen ter plaatse of het onderliggende stammenconflict. Tevens strookt de inhoud van een aantal van deze attesten, nl. dat u reeds in 1998 problemen kende en het land verliet, niet met uw verklaarde vlucht in 2002 uit Irak. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden aangevoerd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Het "Rapport van nader gehoor" bevat geen elementen die hieraan afbreuk kunnen doen.

Uw asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden en dit werd bevestigd door de RVV zodat dit kracht van gewijsde heeft. Dat u tijdens uw derde asielaanvraag bleef volharden in deze verklaringen en er daar simpelweg nog wat verklaringen en nieuwe stukken aan heeft toegevoegd, volstond bijgevolg niet om de voorgaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Een beoordeling van de verklaringen omtrent uw vader ondermijnde integendeel verder uw geloofwaardigheid. Op 6 juni 2013 had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaard dat uw vader overleden was ongeveer in 2003 (DVZ, persoonsgegevens, punt 12, 6 juni 2013). Wanneer u echter de vragenlijst voor DVZ liet invullen, repte u met geen woord over de dood van uw vader, laat staan moord. U liet optekenen dat hij door iemand van jullie vijanden tegengehouden en bedreigd werd en na uw vertrek in 2002 toen u het land verliet heeft u alle contact met uw familie verloren (DVZ, vragenlijst, 20 augustus 2013, p. 4). U legde bij de DVZ twee documenten neer die een vriend die in 2006 terugkeerde naar Irak u liet bezorgen maar u kon niet precies zeggen waarover ze gingen: een getuigenverklaring van een priester uit 2008 en nog een document in verband met uw problemen. U verklaarde dat de kerk vlak bij jullie was en dat jullie probleem daar goed gekend is (Ontvangstbewijs documenten DVZ, 20 augustus 2013 en DVZ, vragenlijst, 20 augustus 2013, p. 4). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek dat u niet weet wat er in de documenten staat. Uit de vertaling tijdens het gehoor bleek dat een priester van de Chaldeeuwse kerk stelt de familie te kennen en zij Irak sinds 1998 hebben verlaten en naar Nederland zijn gegaan, het andere document is van de wijkverantwoordelijke die stelt dat o.a. H.(...) S.(...) T.(...), geboren op 1 juli 1985 de wijk heeft verlaten omwille van een incident in 1998, hetgeen een vijandschap gecreëerd heeft. Geen van beide documenten die in 2008 opgemaakt zouden zijn, maken melding van de dood/moord op uw vader. Op de vraag in het gehoor waar uw vader is, stelde u dat uw vader daar achtergebleven was, dat u niet weet of hij aangehouden was. Op de vraag of u zeker wist dat hij nog in Irak was, ontkende u. Er werd u tevens gevraagd of de vriend die in 2006 teruggekeerd was en in 2008 die documenten had laten opstellen voor u, niet geïnformeerd heeft waar uw vader naartoe kan zijn gegaan. Er werd nogmaals gevraagd of die vriend iets gezegd heeft over uw thuissituatie en uw vader, maar die vriend heeft niets gezegd. Verder in het gehoor poneerde u dat uw

vader aangehouden was door de autoriteiten. U bevestigde dit verder in het gehoor en vroeg zich af of hij nu vrijgelaten werd of nog in de gevangenis zit. U vroeg zich letterlijk af of hij nu nog leefde of niet en stelde het echt niet te weten (Gehoorverslag CGVS, tweede asielaanvraag, punten 13, 21, 28, 29, 78, 90, 94, 99, dd. 23 september 2013). In uw verzoekschrift stelde uw advocate dat uw vader vermoord werd omdat hij gezocht werd voor wraak. U legde een bijkomend stuk van de Chaldeeuwse Kerk neer gedateerd op 2013 waarin staat dat uw vader vermoord werd. Het is hoogst eigenaardig dat in het eerdere stuk van 2008 hiervan geen melding gemaakt werd en dat de andere documenten van de wijkverantwoordelijke daar evenmin melding van maken. U legde bij uw derde aanvraag een afschrift van zijn overlijden neer maar beweerde dat dit document met opzet foutief opgesteld werd. Het bevat met name een oorzaak van natuurlijk overlijden daar waar hij neergeschoten zou zijn. U had het bekomen van een vriend aan wie u opdracht gegeven had na te gaan waarom uw vader vermoord was en door wie. Uw loutere bewering dat de overlijdensakte niet correct opgesteld werd maar dat de autoriteiten zijn ware doodsoorzaak trachtten te verdoezelen, kan niet overtuigen. Dat u pas tijdens de fase van uw beroep tegen uw tweede aanvraag in België eind 2013 zou te weten gekomen zijn dat uw vader "vermoord" werd, kan niet geloofd worden. Verder legde u een Iraaks paspoort neer met als geboortedatum 22 maart 1983. Dit betekent dat u in 2002 negentien jaar geworden bent, daar waar uw advocate in haar verzoekschrift nog geponeerd had dat u minderjarig was op het moment dat u Nederland binnenkwam. Uw eerste opgegeven geboortjaar van 1989 ligt toch wel zes jaar van uw werkelijke geboortedatum af en strookt niet met wat uw wijkverantwoordelijke schreef als geboortjaar, met name 1985. Aan uw Iraakse afkomst an sich werd echter niet getwijfeld. Aan uw beweerde problemen werd eerder geen geloof gehecht en vermits u geen enkel nieuw element heeft aangebracht dat daarop een wijziging in beoordeling tot gevolg kan hebben, blijft de eerdere weigering van kracht."

Bij het indienen van uw vierde asielaanvraag refereert u opnieuw naar uw eerdere asielmotieven. U heeft echter geen nieuwe elementen om ze te staven en u geeft bovendien te kennen dat er geen (directe) link bestaat met uw nieuwe asielmotieven (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15). Het louter herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven - een appreciatie die naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag werd gevolgd door de RVV en aldus gezag van gewijsde heeft - volstaat uiteraard niet om alsnog te overtuigen van een vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt betreffende gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de gewijzigde veiligheidssituatie in Irak, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

U haalt namelijk geen elementen aan waaruit duidelijk wordt dat u in het huidige conflict wordt geviséerd met het oog op een persoonsgerichte vervolging. Louter verwijzen naar een algemene situatie zoals u deze via internet en televisie vernam, is in deze onvoldoende. U heeft namelijk geen concrete indicaties dat u persoonlijk omwille van het conflict moet vrezen voor vervolging. Bovendien is de situatie in uw regio van herkomst verschillend van die in grote delen van Centraal-Irak (zie verder). Verder werd het door u voorgelegde paspoort reeds opgenomen in de beoordeling van een eerdere asielaanvraag en kan het logischerwijs niet als een nieuw element worden beschouwd.

Wat betreft uw verwijzingen naar de actuele veiligheidssituatie in Irak dient het CGVS het volgende op te merken:

Aan een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische 'peshmerga' en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze

bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte nieuwe elementen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelt dat er in Noord-Irak geen significante terreurdreiging is zoals in Centraal-Irak en dat er in de Noordelijke provincies geen dreiging is van het IS-offensief. Verzoeker betoogt in dit verband als volgt: "De situatie in Irak is ingrijpend gewijzigd – zeker sinds de vorige asielaanvraag op 18 april 2014- , in die mate dat ze reden geeft voor een nieuwe asielaanvraag. Verzoeker is afkomstig uit ZAKHO. **Zakho** is de op één na grootste stad van de Iraakse provincie Duhok. Het ligt in het uiterste noorden van Iraaks-Koerdistan. De stad heeft naar schatting tussen de 60.000 en 90.000 inwoners. De stad ligt aan de grens met Turkije. Zakho is de enige stad waar er verkeer plaatsvindt op de grens tussen Irak en Turkije. Hoewel Zakho vroeger een dorp was, is het nu een stad geworden met veel hotels en luxe restaurants, zodat de toeristen even bij kunnen komen als ze de grens over zijn gestoken.

Er zijn ook zware gevechten in Noord Irak voor de verovering van Kobani.

Iraaks-Koerdische strijders (peshmerga's) zijn op 30 oktober 2014 een offensief begonnen om de Noord-Iraakse stad Sinjar uit handen te krijgen van terreurbeweging Islamitische Staat (IS). De islamisten van IS worden van meerdere kanten aangevallen door de zwaarbewapende peshmerga's, meldde het Koerdische leger. IS heeft de regio van Sinjar in augustus ingenomen. Zo'n 200.000 mensen ontvluchtten toen het gebied, onder hen veel yezidi's. De vluchtelingen van de religieuze minderheid kwamen vast te zitten in het Sinjar-gebergte, waar de Koerden hen te hulp schoten. Ongeveer 150 andere peshmerga's zijn 29 oktober 2014 de grens van Turkije met Syrië overgestoken om IS uit de Koerdische stad Kobani te verdrijven. In en rond de stad waren hevige gevechten. IS heeft naar verluidt ongeveer 60 procent van de stad Kobani in handen (http://www.telegraaf.nl/buitenland/23275334/_Offensief_Koerden_Noord-Irak_.html)

Binnenlandse zaken versterkt een uitgesproken negatief reisadvies en omschrijft Noord Irak als onveilig."

Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag verwees naar zijn vorige asielaanvragen én naar de gewijzigde omstandigheden in zijn land van herkomst. De vorige asielaanvraag dateert van 18 april 2014, op welke datum er nog geen sprake was van IS, of toch zeker niet in de omvang zoals heden, aldus verzoeker, die dan ook besluit dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt aangenomen dat er geen nieuwe elementen werden aangevoerd, terwijl het IS-offensief in Noord-Irak wel degelijk een gewijzigde omstandigheid uitmaakt.

2.2. In een tweede middel, vraagt verzoeker in toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag als vluchteling (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) te worden erkend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Verzoeker wijst erop dat hij in 2002 Irak is ontvlucht omwille van een stammenconflict. Dit conflict groeide uit tot een familieвете waarin hij werd meegesleurd, louter omdat hij lid was van een bepaalde familie. Hij liep bijgevolg naar eigen zeggen gevaar voor zijn leven doordat hij lid was van een sociale groep, zijn familie, die ongewild in een vete verwickeld was. Later (toen hij niet meer in Irak verbleef) veranderde de situatie in Irak, waardoor zijn kansen op terugkeer naar zijn land van herkomst helemaal uitgesloten waren. Verzoeker verduidelijkt dat hij als soenitische Koerd wel degelijk dient te vrezen voor het gewapend conflict in zijn gebied van herkomst. Waar zijn stad van herkomst Zakho (nog) niet rechtstreeks werd getroffen door het IS-offensief, is de situatie in Noord-Irak onstabiel. Naast de bestaande terreurdreiging, zoals in Centraal-Irak, worden wel degelijk gevechten geleverd in Noord-Irak, aldus verzoeker, die ter staving van zijn standpunt ter zake de argumentatie zoals ontwikkeld onder het eerste middel herneemt en besluit dat het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op onvoldoende recente informatie steunt om te stellen dat Noord-Irak niet te lijden heeft onder het IS-offensief.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. In zoverre verzoeker zijn huidige asielaanvraag nog steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk dat hij Irak in 2002 diende te verlaten als gevolg van een stammenconflict veroorzaakt door zijn broer, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 117 774 van 29 januari 2014 inzake verzoekers tweede asielaanvraag reeds werd geoordeeld als volgt:

"(...) 2.3.7. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat de asielmotieven waarop hij zich in het kader van zijn onderhavige, tweede asielaanvraag beroept in België reeds tot driemaal toe werden behandeld door de Nederlandse asielinstanties en dat dit steeds een negatieve beslissing tot gevolg had, hetgeen reeds bij voorbaat twijfels oproept over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Uit het standaardformulier voor terugnameverzoeken, zoals opgenomen in de map inzake verzoekers eerste asielaanvraag in België, blijkt daarenboven dat verzoeker, wanneer deze ten eerste male asiel aanvroeg in België, aanvankelijk moedwillig zijn verblijf en asielaanvragen in Nederland verzweeg en dat hij slechts nadat hij werd geconfronteerd met het Eurodacverslag waaruit zijn aanwezigheid in Nederland blijkt toegaf dat hij eerder asiel aanvroeg in Nederland (administratief dossier, stuk 1, p.3).

Bovendien trachtte hij in dit kader op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, daar waar hij tijdens zijn eerste asielaanvraag een andere geboortedatum opgaf en beweerde te zijn geboren in Mosul in Centraal-Irak (administratief dossier, stuk 1, 'Terugnameverzoek', nr.4-5). Nadat hij dit bij het CGVS aanvankelijk trachtte te verklaren door tolkproblemen en door het koude winterweer, erkende hij uiteindelijk dat hij bij zijn eerste asielaanvraag ten overstaan van de Belgische autoriteiten intentioneel bedrieglijke verklaringen aflegde om te vermijden dat hij zou worden gerepatriëerd naar Nederland (administratief dossier, stuk 6, nr.51-58).

Uit de stukken zoals opgenomen in de map inzake verzoekers eerste asielaanvraag in België blijkt bovendien dat zijn eerste asielaanvraag in juli 2010 werd beëindigd omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping om zich in maart 2010 aan te bieden en bijgevolg geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 1). Op deze wijze heeft verzoeker op vrijwillige wijze verzaakt aan de bescherming waarom hij verzocht bij de Belgische autoriteiten. Blijkens de gang van zaken, zoals deze blijkt uit de voormelde map inzake zijn eerste asielaanvraag, heeft verzoeker bovendien doelbewust verzaakt aan zijn eerste asielprocedure om te vermijden dat de Nederlandse autoriteiten zijn asielaanvraag zouden overnemen. Nadat zijn eerder verblijf aldaar werd vastgesteld, nadat verzoeker werd gehoord in het kader van een terugnameverzoek en nadat dit terugnameverzoek door Nederland werd ingewilligd, bleek immers dat verzoeker was verdwenen. Verzoeker bevestigde bij het CGVS bovendien uitdrukkelijk dat hij doelbewust niet kwam opdagen tijdens zijn eerste asielaanvraag om een terugzending naar Nederland te vermijden (administratief dossier, stuk 6, nr.48).

De voormelde houding en gedragingen in hoofde van verzoeker vormen een frappante inbreuk op de op hem rustende medewerkingsplicht in het kader van de behandeling van zijn asielaanvraag en zijn onverenigbaar met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat zijn eerste asielaanvraag in België reeds in juli 2010 werd beëindigd nadat hij zich aan de behandeling van deze asielaanvraag onttrok, gedurende bijna drie jaren wachtte alvorens uiteindelijk opnieuw asiel aan te vragen in juni 2013. Verzoekers handelwijze getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De ernst en de geloofwaardigheid van deze beweerde vrees wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker, zoals met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, tijdens het gehoor bij het CGVS hoegenaamd niet bleek te weten wat er vermeld staat in de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag neerlegde en zich klaarblijkelijk geen enkele moeite had getroost om te weten waarover deze documenten precies gaan. Dat hij een dermate verregaand gebrek aan interesse vertoonde inzake de stukken die hij bijbracht ter staving van zijn asielverzoek valt niet te rijmen met verzoekers beweerde vrees.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat al zijn verklaringen omtrent zijn beweerde problemen in Irak bijzonder vaag zijn, dat hij hierover nagenoeg geen details kon verstrekken en dat hij niet zeker bleek te zijn over de weinige gegevens die hij wel verstreekte. Verzoeker bevestigt zijn lacunaire verklaringen ter zake en verwijst naar zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten. Hij gaat hiermee echter volledig voorbij aan het gegeven dat kon worden verwacht dat hij over de stammentwist achteraf nog moet hebben gepraat met zijn familie en bijzonderheden moet hebben vernomen, zeker wanneer hij stelt dat het probleem actueel blijft en hij omwille van dit probleem telkenmale opnieuw asielaanvragen indiende in Nederland en België. Dat verzoeker zich niet verder bleek te hebben bevraagd aangaande de concrete en onderliggende toedracht van zijn problemen doet dan ook in ernstige mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen, te meer daar hij zich hierover had kunnen informeren via de persoon die er blijkbaar wel in slaagde om voor verzoeker documenten te laten opstellen en deze aan hem te bezorgen. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker, ondanks dat hij ter staving van het beweerde stammenconflict bij het verzoekschrift opnieuw documenten voegt die hij via een contact en vanuit Noord-Irak zou hebben bekomen, andermaal niet de minste bijkomende informatie verstrekt omtrent de ware toedracht van het stammenconflict ingevolge waarvan hij beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten van de Chaldeeuwse kerk en van de wijkverantwoordelijke, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11) en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 1b, 3a en 3b), zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen. Vooreerst worden deze stukken slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven werden deze stukken slechts vele jaren na de beweerde feiten opgesteld, vertonen zij een gesolliciteerd karakter en bevestigen zij slechts in vage en algemene bewoordingen verzoekers problemen, zonder dat zij concrete informatie bevatten over zijn situatie en problemen ter plaatse of het onderliggende stammenconflict. Tevens strookt het gestelde in een aantal van deze attesten, met name dat verzoeker reeds in 1998 problemen kende, het land verliet en in Irak vertoefde, niet met zijn verklaarde uitreis uit Irak in 2002. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden aangevoerd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Zij wegen dan ook in het geheel niet op tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen.

Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, getiteld "Rapport van nader gehoor", waaruit overigens eveneens blijkt dat verzoeker slechts in 2002 Irak verliet, bevat geen elementen die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (ibid., bijlage 2).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 mei 2014 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen beschikte. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

2.5.2. Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker nogmaals zijn Iraaks paspoort voor en beroept hij zich voorts op de huidige veiligheidssituatie in Irak.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“(…) Bij het indienen van uw vierde asielaanvraag refereert u opnieuw naar uw eerdere asielmotieven. U heeft echter geen nieuwe elementen om ze te staven en u geeft bovendien te kennen dat er geen (directe) link bestaat met uw nieuwe asielmotieven (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15). Het louter herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven - een appreciatie die naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag werd gevolgd door de RVV en aldus gezag van gewijsde heeft - volstaat uiteraard niet om alsnog te overtuigen van een vrees voor vervolging.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt betreffende gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de gewijzigde veiligheidssituatie in Irak, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.*

U haalt namelijk geen elementen aan waaruit duidelijk wordt dat u in het huidig conflict wordt geviséerd met het oog op een persoonsgerichte vervolging. Louter verwijzen naar een algemene situatie zoals u deze via internet en televisie vernam, is in deze onvoldoende. U heeft namelijk geen concrete indicaties dat u persoonlijk omwille van het conflict moet vrezen voor vervolging. Bovendien is de situatie in uw regio van herkomst verschillend van die in grote delen van Centraal-Irak (zie verder). (…)”

Het door verzoeker voorgelegde paspoort werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds beoordeeld naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag: *“(…) Verder legde u een Iraaks paspoort neer met als geboortedatum 22 maart 1983. Dit betekent dat u in 2002 negentien jaar geworden bent, daar waar uw advocate in haar verzoekschrift nog geponeerd had dat u minderjarig was op het moment dat u Nederland binnenkwam. Uw eerste opgegeven geboortjaar van 1989 ligt toch wel zes jaar van uw werkelijke geboortedatum af en strookt niet met wat uw wijkverantwoordelijke schreef als geboortjaar, met name 1985. Aan uw Iraakse afkomst an sich werd echter niet getwijfeld. Aan uw beweerde problemen werd eerder geen geloof gehecht en vermits u geen enkel nieuw element heeft aangebracht dat daarop een wijziging in beoordeling tot gevolg kan hebben, blijft de eerdere weigering van kracht.”* Dienvolgens kan het paspoort niet als nieuw element worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich tot het louter volharden in zijn asielmotieven, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermag te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn tweede en derde asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.4. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya, formeel onder bestuur van de Kurdistan Régional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak (adm. doss., landeninformatie stuk 7, COI Focus “Irak – De veiligheidssituatie in Noord-Irak”, dd. 30 juni 2014; COI Focus “De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak”, dd. 27 augustus 2014). Uit deze informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische ‘peshmerga’ en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover

de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Met de verwijzing in het verzoekschrift naar het offensief van de peshmerga's om de stad Sinjar – gelegen in de provincie Ninewa – uit handen te krijgen van IS en naar de hevige gevechten in en rond de Syrische grensstad Kobani, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Dohuk, verzoekers regio van herkomst. Ook met de loutere verwijzing naar het reisadvies Irak, dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat Zakho, de stad vanwaar hij afkomstig is, niet rechtstreeks werd getroffen door het IS-offensief.

2.5.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS